

Η υπεροχή της αντίστιξης

(κείμενο κατά του ρατσισμού... έξω μας, μέσα μας)

Συμβουλή ζωής με όρους μουσικούς.

Η κάθε φωνή έχει την ομορφιά της.

Χωρίς αυτήν η ζωή μας θα ήτανε φτωχότερη.

Μην τη θάβεις, θέλοντας να την εντάξεις στην ομοιομορφία και στην αρμονία.

Ανέδειξέ την μέσω αυτής.

Αρκετά με τη μανία της συμφωνίας και τη φυλακή του απόλυτου.

Αρκετά με την ανάγκη κατηγοριοποίησης και ένταξης του εαυτού μας.

Ούτως ή άλλως, ευτυχώς, είμαστε όλοι διαφορετικοί και μοναδικοί!

Να έχεις μέσα σου το θαύμα της αντίστιξης.

Να μπορείς δηλαδή να κάνεις τις διαφορετικές φωνές μέσα σου ή έξω σου να ακούγονται αρμονικά και αλληλοσυμπληρούμενες -πότε συμφωνώντας και πότε διαφωνώντας- να σε ολοκληρώνουν.

Να τις αφήνεις να διατηρούν η κάθε μία τα διαφορετικά χαρακτηριστικά τους, χωρίς να τις ευνουχίζεις για χάρη ενός εύηχου και κοινώς αποδεκτού συμπράττειν και συνυπάρχειν.

Να τις αφήνεις να υπάρχουν με τον δικό τους ιδιαίτερο τρόπο.

Να τις αφήνεις να υπάρχουν.

Και να είσαι βέβαιος ότι φτάνοντας στη διπλή γραμμή θα έχουν φτιάξει κάτι συναρπαστικό, όμορφο και μοναδικό:

Εσένα.

Υγρ.: Σε μία εποχή “Επιλεκτικής ανθρωπιάς”, η “αγάπη προς τον πλησίον” τίθεται υπό αίρεση, ανάλογα με την προέλευση.

Είναι τόσο κρίμα να μην μπορεί να υπερισχύσουν αυτά που μας ενώνουν και να μην μπορεί να υπάρξει κατανόηση, σεβασμός και αναγέννηση από το διαφορετικό και το ξένο. Και είναι ακόμα περισσότερο κρίμα διότι αυτός ο φόβος για τους ξένους υποδηλώνει φόβο για το ξένο κομμάτι μέσα μας, που με τη σειρά του αποκλείει κάθε περίπτωση να κατανοήσουμε και τελικά να αγαπήσουμε το σύνολο της ύπαρξής μας.

